



Sonety na tři rýmy.
(6a, 6b, 2c)

I.

Sonet o přestrojení

Jako člověk, který ve fraku
 a tváři máje ptací masku
 ukrýval se v hejnech tučňáků,
 jak jsem o tom slyšel starou zkačku,
 v davech černobílých panáku
 tichý, nevyslovil ani hlásku,
 aby vyhrál uzavřenou sáčku,
 že svým známým zmizí ze zračky,
 tak i já, před zračky svazáku
 nechtěje být šaškem na provázku,
 zůstat volný, skrytý, bez úvazku,
 halil jsem se hávem hlupáku.
 Ve stálincké poušti mrazné hluši
 verše říkal jsem jen svojí duši.



Půlnoční žalozpěv.

Když k půlnoci se blíží rafie
perlovým svitem moje duše hoří
v zelených slujích melancholie,
kde přebývají dračí monitori

jak na dně nikdy nezbadaných moří.
Tam svítí duše má jak lilie
plamenem, kterým jasně bílý je
a drakové se tomu květu boří.

Ten plamen její štihlý kalich tvoří
když zpívá neslýchané není
o životě, jenž příliš krátký je
a nikdy bez žalu a bez překorí,

a v tajných slujích podzemní ti dračí
slyší jak ve skalách se zpěv jim ztrácí.

III.

Tržiště světa.

Před mrzkou budou na tržišti světa
opičák Rehoř, skrcen na bidýlku,
na podzim, v zimě, za parného léta
i na jare svou spřádá hatmatilku,

a neustane ani malou chvílku,
a jeho duše mrzutého kmeta,
ač jinak umí stěží násobilku,
pozná, kdo nad průměr a všednost vzlétá.

Tu zarudlou si sáhne pod prdýlku
a smrdutým hned lejnem po něm metá,
jež skrývalo se v jeho útlém tílku,
tak ponížít chce mrzká tato sketa;
leč básníková duše posvěcená
nemůže býti lejnem zasažena.

IV

Galský podzim

O, jak sraštělé jsou tváře upírů
vnitř ořechů se zjevující,
osa země trčí v prázdném vesmíru
odklánějíc slunci naši polovici.

S tváří nosatců anebo tapírů,
s neviditelnou však každý svící,
stínová se řadem táhnou trpasličí
pitvorní a nevidaní nad míru.

Jsou to Apollinairovi zlékavníci:
v dlouhém chorovodu aneb špalíru
do hřbitovních vracejí se kvartýru
z města po skončené veselici.

Medoť všichni zpátky do svých hrodů musí;
popadale listí je jak nohy husí.

α

I.

Magický plamen.

V skalní štěrbině se plamen pramení,
bosi v jeho nitru neznatelně zpívá:
Duše salamandra v tomto plameni
dosud přebývá a je tam ještě živa.

Zlatí, modrostí a zelení,
která do fialovosti splývá
tento oheň tichý magický jen kývá:
pohlížíme do něj jako zmlení.

Tak se do plamene básník dosud dívá,
který, zdá se, tvoří paroh jelení:

V dlaních podepřená jeho hlava smívá
očekává od něj jasné zjevení.

Ale plamen pouze jeho duši ladí
aniz vlastně vlastní tajemství své zradí.

VI.

Slovanský podzim.

Duše člověka se vznáší jako dým
v nedohledném prázdném nebe mizející:
V dýni nepatrný svatý Jeroným
žije tak, jak jiní velcí poustevníci,

s nepatrným hvíčkem kučeravým svým,
s nepatrnou lidskou ledkou na polici,
jež je pouze zrnka hrachového zrna,
skrývá se před zobáčkem Rosovým,

объёмъ воздуха въ нѣбѣхъ
маленькій и блѣдный
и тихій и скромный
и незаметный и невѣдомый.

Vítr zdá se křišťalovým věžovím,
které k bleďě modré obloze se vzpíná.
Na zahradě voní jablka a hlína.

VII

Noční melancholie.

Zimomřivé světlo dosud po půlnoci
v úzkém průplavu se dlouze odráží,
oprýskaná duta v boudách garáží
slepě září jak gigantické mlaci.

Mrtvý černoch z kláves tóny vyraží
tlustých hnědých prstů mechanickou mocí,
disonance jsou jak střepy vitráží
jako zlaté hvězdy v zelenavé noci,

Levou rukou v bese vilně přiráží,
venku mrholí, je těsně před vánoci,
osamělý piják s dlouhou visáží
zdá se ztracený a zcela bez pomoci,
vidá duše ryb, jež vtrhly do hospody
z uvnitřku průplavu a tancí chorovody.

VIII.

Synesthésie

Mrchopěvci v strunách kytary
duši divky, jež, od těla skonu,
sídlí v sopránovém saxofonu
prozpěvují obřad prastarý,

nicméně z nich dělá somáry
světák v saxofonu barytónu,
který sice podobá se slonu
avšak předčí tyto nezdař

cvikem elegantních sehadónů,
neboť vzletá ze zlatého zvonu
zkroutěn v melodické útvory
opojné jak vína poháry,
takže vzdušná žena, vytazena
z nástroje, již klesá obnažena.

IX Astronaut,

.... Otokar Březina mi síce jednou
řekl, že jazykem slovenským není možno
řici žádnou vysokou myšlenku

Jakub Deml: Zapomenuté svetlo
str. 49

Ako oca nesmierneho páva
vesmír horel sújmi hviezdami,
plával som v nich tichý, neznámy,
plála ďalnych svetov večná sláva

do belasa, žltá, do krvava
hviezdy nad námi i pod námi
pozerali sújmi očami
zhôry, zdola, zleva ako z prava.

Od tých svetiel točila sa hlava
keď som s rozpätými pažami
prepadal sa hlbšie do tlamy
vesmierného prázdna do modrava;
v chóroch hviezd aj moja duša znela
odpuťaná od ťažkého tela.

X.

Sonety o skončení dekády.

Nyní tedy končí další dekáda
sonetů, ta třetí, co je na tři rýmy,
jimiž kvete také tato zahrada
osázená verši přesně stráženy.

Rádek za řádkem už stránku pokládá,
za rýmem jde rým a slova sledy svými,
mnohá drobná šarada či záhada
řeší se tu slovy vhodně řazenými.

Na všechno, co končí, smutek dopadá
milujeme věci, loučíme se s nimi,
jak jdou jara, léta, podzimy a zimy
vždy je naše duše ztrácí nerada;
proto dekádu jež teď se stává skutkem
básník dokončuje s neurčitým smutkem.